

Омиљени посао овдашњих аналитичких мрсомуда и јуродивих геополитиканата је изналажење „алтернатива“. Ово, веле једни, нема алтернативу, оно друго, тврде други, нема алтернативу. Него да ми видимо шта су заправо опције у оптицају. Ту првенствено мислим на спољнополитичке. Док се не појави неки „геније“ са још оригиналнијим предлогом, за сада оперишемо са две и по до три могуће државне стратегије. Тренутно владајућа је стратегија евроинтеграција. Дакле: чланство у ЕУ и евентуално, у НАТО-у. Опоненти граје да је то издајничка, марионетска, плаћеничка бла, бла, бла политика. Она није ништа од свега тога, али не вреди ни пишива боба и може да се окачи мачку о реп. Касније ћу објаснити зашто.

Шта је „алтернатива“? Поприлично аморфна теорија о некаквим магловитим интеграцијама са Заједницом Независних Држава и чврст братски загрљај са Русијом. Љубав која мотивише теоретичаре из ове скупине искрена је и јака, али - како видимо - није обострана. Русији је, разумљиво, стало до добрих односа са Србијом, а још више до ширење свог утицаја. Али јој на памет не падају никакве интеграције, а још мање примисао да војно и финансијски потпомаже балкански авантуризам. Не заборавимо: после распада СССР-а, по бившим чланицама је у расејању остало двадесет и четири милиона Руса, а Матушка се - иначе, веома озбиљна држава - није машила застрашујућег арсенала да би сву браћу окупила у једну државу. Због тога што у Кремљу знају да је то немогућа и опасна мисија. Овде, међутим, још има оних који сањају о дану када ће Руси на тенковима ући у Приштину, Сарајево и Вировитицу. Тако би, сагласно Карлу Шмиту, требало да буде. Али неће бити.

Коначно, има и заговорника „трећег пута“ и поновног оживљавања Покрета несврстаних. А има и оних, ти су најмудрији, који предлажу да се фолирамо да смо за Европу, па да отуда повучемо грдне паре, а да се на крају бацимо у загрљај словенске браће. Све набројане стратегије су наивне и неупотребљиве до имбецилности из простог разлога што превиђају једну једину функционалну могућност, а то је: консолидација, опоравак и уљуђење Републике Србије, пројекат који може бити спроведен у дело искључиво сопственим снагама. Али, врага. Паразитизам наслеђен из СФРЈових времена, будаласта нада да ће државне послове обавити неко други, потврђује Цвијановићеву премудрост о марионетској природи српске политике. Брозу је, ваистину, успевало да просперитет гради на основи издашних апанажа из оба блока. Било такво

време, а сада је сасвим друго. Ушли неким чудом овакви у ЕУ, придружили се овакви ЗНД-у, опет постали лидери несврстаног света, ништа се неће променити. Остаде Србија сиромашна, опустошена и чемерна. А када би се неким, још већим чудом, Србија довела у ред, кога би болело уво да ли је у ЕУ, у ЗНД-у или у несврстанима. Само што ту „алтернативу“ нико и не помиње.

(Данас)